

РЕШЕНИЕ

№ 5031

гр. София, 29.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 16.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7338** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Т. Ф., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, БХК, срещу решение № УВР – 47/16.07.2020г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 70, ал. 1 във вр. с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена като явно неоснователна молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, поради съществено процесуално нарушение, необоснованост и противоречие с материалния закон и връщане на преписката за ново разглеждане със задължителни указания по прилагането на закона. Правят се възражения, че административният орган не е преценил правилно изложените причини за напускане на страната по произход. Те са свързани с личното положение на жалбоподателя и със ситуацията в страната по произход и попадат в предметното поле на закона. Административният орган не е изложил мотиви относно явната неоснователност на молбата за закрила, а е разгледал същата по същество като в процедура по общия ред. Няма убедителни доводи относно ситуацията в страната по произход и приложението на чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951г. и нормата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. В хода на съдебното

производство възраженията се поддържат от адв. Ж., упълномощен от жалбоподателя процесуален представител.

Ответникът – интервюиращ орган в ДАБ при МС, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Ч. прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана.

Прокурор Малинова от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № РД09- ВР - 349 от 08.07.2020г. на РПЦ — С., отдел „ПМЗ — кв. Военна рампа, подадена от Т. Ф., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], А., гражданин на А., етническа принадлежност - пашун, вероизповедание: мюсюлманин, сунит, семейно положение — неженен. ЛНЧ [ЕГН]. Личните данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. На датата на регистрацията на чужденеца са връчени Указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България. Предоставен му е и Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут в приемни на ДАБ при МС.

Проведено е интервю, за което е съставен протокол с рег. № УП – 6237/08.07.2020г. По време на интервюто Т. Ф. твърди, че е напуснал нелегално А. преди четири месеца. Влезнал последователно нелегално в П., И. и Турция. В Република България пристигнал по незаконоустановения ред един месец преди горепосоченото интервю, бил затворен един месец в лагер и задържан от българските власти близо до българо - сръбската граница, като по думите му не искал да остане тук, а да продължи към Франция. Мотивира молбата си за международна с общата обстановката на несигурност в страната по произход. Разказва, че в А. само големите градове са под контрола на властите, а провинцията е под контрола на талибаните, които взимат порасналите момчета да воюват на тяхна страна. Твърди, че там не ставало за живот и затова искал да замине за Франция с брат си, но той бил убит от талибаните преди да тръгнат. В заключение допълва, че никога не е бил арестуван или осъждан, както и че не е имал никакви лични проблеми в държавата си по произход и не твърди да е бил политически ангажиран, или да е имал някакви проблеми във връзка със своята етническа или религиозна принадлежност. Не е бил обект на заплахата или насилие.

В административното производство е приложена Справка с рег. № МД– 264/15.05.2020г. относно Ислямска Република А., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Видно от нея, някои части от страната се контролират от въоръжени бунтовнически групи. Като цяло обаче гражданските власти поддържат контрол върху официалните сили за сигурност, въпреки че понякога представители на последните действат независимо. На 29 февруари 2020г. между САЩ и талибаните е подписано споразумение за установяване на мир, съгласно което САЩ и съюзниците им в НАТО ще изтеглят останалите свои войски в следващите 14 месеца, а талибаните няма да позволяват в областите под техен контрол действия на екстремистки групи. Споразумението ще доведе до прекратяване на продължаващия 19 години конфликт, воден от талибаните срещу всички афгански правителства и западните им съюзници след ноември 2001г.

В хода на образувано производство по общия ред административният орган е

констатирал наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ и е приложил ускорена процедура. Постановил е решение №УВР – 47/16.07.2020г., с което е отхвърлил молбата на Т. Ф. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна. След анализ на личните причини, посочени в интервюто и преценка на данните от Справката за ситуацията в Ислямска република А. е стигнал до извода за липса на предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка, както и представена докладна записка от 31.07.2020г. на служител в отдел „ПМЗ - [жк] за това, че Т. Ф. е напуснал самоволно общежитието на отдел „ПМЗ –[жк].

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 22.07.2020г., а жалбата срещу него е подадена на 28.07.2020г. - в преклузивния срок по чл.84, ал.2 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При проверката за законосъобразност на акта, на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че оспореното решение е издадено на основание чл.70 ал.1 от ЗУБ от компетентен административен орган съгласно заповед № РД-05-200 от 23.05.2016г. (л.13), в установената писмена форма с изложени мотиви от фактическа и правна страна.

Не е основателно възражението за допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила при преминаването от производство по общия ред в ускорена процедура. Такава законова възможност е регламентирана в разпоредбата на чл. 70, ал.1 от ЗУБ, съгласно която, при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ, в срок до 10 работни от регистрацията на чужденеца, интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. В случая административният орган е счел, че са налице предпоставките на чл. 13, ал.1, т.1 и т. 2 от ЗУБ, а именно, че не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ и чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон, както и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Настоящата съдебна инстанция счита изводът за обосноваван и законосъобразен. Основен мотив за напускане на страната по произход е желанието за установяване на територията на Република Франция. Чужденецът не желае да остане в Република България, задържан е при опит да премине в Република С.. Правилно изложените факти са преценени като основания извън предмета на закона, доколкото желанието за установяване в страна членка на ЕС с по-висок стандарт на живот не е в предметното поле на ЗУБ и не е основание за търсене и предоставяне на международна закрила. Също така правилно е преценено, че чужденецът не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Видно от интервюто, той не е осъждан в държавата по произход, не е членувал в политическа партия или организация, не е заплашван или насилван, не е бил преследван, не съществува конкретна заплаха от преследване спрямо него. Правилно при наличието на фактическия състав на чл. 13, ал.1, т.1 и т. 2 от ЗУБ е приложен чл. 70, ал.1 от ЗУБ и молбата е отхвърлена като явно неоснователна. Не се нарушени правата на

жалбоподателя, всички изложени от него факти и обстоятелства са разгледани и обсъдени по същество в оспореното решение. В хода на съдебното производство също му е предоставена възможност лично да посочи причините за напускане на страната по произход, но вместо това чужденецът самоволно е напуснал мястото на настаняване и не се е явил в съдебно заседание.

Правилно е приложен и материалния закон. Освен изложеното по – горе относно заявени основания извън предмета на ЗУБ и липса на причини за основателни опасения от преследване, не са налице и основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на международна закрила.

Относно статута на бежанец обосновано и законосъобразно е прието, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Посочената от молителя причина за напускане на страната му по произход, а именно общата обстановка на несигурност не е свързано с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и затова не се оценява като релевантен за предоставяне на статут на бежанец мотив. Освен това, според собствения му разказ, той не е бил заплашван, нито пък насилван или изтезаван. За липса на мотиви за търсене на закрила говори и фактът, че чужденецът е имал намерение да премине нелегално през нашата територия за друга държава по незаконен начин и с негово знание, тъй като би могъл да се направи извод, че лице, търсещо закрила, би се възползвало от възможността за нея при първата предоставила му се възможност, вместо да отлага търсенето ѝ във времето. На фона на изложените мотиви в бежанската история на лицето би могло да се направи обоснован извод, че в конкретния случай става въпрос за икономически мигрант, а не лице, нуждаещо се от международна закрила. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Едновременно с това кандидатът не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване - изрично не заявява, че е политически ангажиран, че е бил арестуван или осъждан и че е имал проблеми във връзка с етническата или религиозната си принадлежност. Фактите, които чужденецът посочва в бежанската си история не обосновават наличието на основателни опасения от преследване. Не се установява кандидатът да е преследван заради религиозната си принадлежност на сунит. Той не е имал проблеми в тази връзка. Срещу него не е имало конкретни посегателства. Спрямо афганистанския гражданин не е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а опасенията му от евентуални бъдещи заплахи са неоснователни. Т. Ф. не обосновава основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Спрямо него не е осъществено преследване по чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Поради липса на предпоставките за предоставяне на бежански статут по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ искането за предоставяне на бежански статут законосъобразно е отхвърлено като

неоснователно.

Не са налице предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут. Няма данни, че жалбоподателят е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. От изложеното следва изводът, че Т. Ф. не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 т. 1 и 2 от ЗУБ.

По отношение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ: В случая спрямо чужденеца не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила.

Наличието на заплаха по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ се установява, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Видно от справка вх. №МД 264/15.05.2020г., насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От посочената справка не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. От анализа на информацията в същата справка, въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието там да се определя като безогледно. Атаките от страна на талибаните са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. Инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че

единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. б от ЗУБ, както и по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Не са налице и визираните в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ предпоставки за забрана за връщане на територията на страната по произход. Няма данни за никаква заплаха за живота и свободата на чужденеца по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

По изложените съображения жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София град, I - во отделение, 43– ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Т. Ф., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, БХК, срещу решение № УВР – 47/16.07.2020г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 70, ал.1 във вр. с чл. 13, ал.1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена като явно неоснователна молбата за предоставяне на международна закрила.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: